GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

La crisi

Opinió | 02/09/2008 | 11:31

El govern, sigui del color que sigui, té una responsabilitat que no pot defugir per a què les persones més dèbils...

Està en boca de tots. Estem en crisi. Això s'enfonsa, segons els experts. Vaja, quina llàstima, amb ho rics que érem els joves, i ara resulta que haurem de tornar a cobrar mil euros per contractes indefinits – que vol dir que et poden ficar al carrer quan vulguin -, viure en llaunes de sardines per preus astronòmics i, a sobre, l'educació i la sanitat pública serà deficient. Què estrany sona tot això, no?

Preguntem als nostres avis què és una crisi. Què és la fam. Què vol dir que no hi hagi treball enlloc. Preguntem-li i, després, parlem de la nostra, de crisi. Perquè es veu que el fet que els empresaris que han especulat amb el sòl, sigui urbanitzable o no, deixin de ser tant multimilionaris és estar en crisi. Que totes les famílies no puguin tenir quatre cotxes, tres televisors, vint texans de primera maca – fabricats a l'Índia per nens de dotze anys- i cada vespre sopar a un restaurant diferent, és estar en crisi. Vaja. Fa tants anys que els que vam decidir estudiar una carrera universitària estem en crisi, llavors…

És sorprenent escoltar als constructors que van vendre centenars de pisos per quatre vegades el seu preu, a gent que ho necessitava per viure dignament, que ara estan en crisi i que no poden pagar tots els sous. I on estan els diners amb el què s'han fet rics en dos dies? I als centenars de immobiliàries creades per gent que no estava reconeguda per cap col•legi professional? Quantes han tancat ja a Mataró, per exemple? I per què, curiosament, no tanquen les de tota la vida? Serà que són més serioses i, per tant, saben que el mercat és quelcom variable?

Creure que, sense acabar l'institut, posar-se a treballar a l'obra i, en mesos, cobrar el que mai havia cobrat el teu pare, era un estat natural, això sí que era una crisi social. Estàvem creant joves als qui els hi dèiem:

- No estudiïs, no et formis, no val la pena. L'èxit el té qui especula. Tindràs cotxe, casa i diners només si no estudies i et poses a construir o vendre pisos. No cal l'educació.

I es veu que sí que calia. En temps de poca bonança econòmica, com l'actual, és quan haurà de sorgir el valor afegit d'altres activitats, no tant brillants econòmicament, però més necessàries, potser. Com podia cobrar un peó sense formació dues vegades més que una infermera amb una diplomatura? Això és una societat que funciona? Segur?

Però no serem beneits, aquí. És clar que la crisi arrossega, per desgràcia, als més desfavorits. Els immigrants, ara, poden capitalitzar el seu atur i tornar a casa. Quin regal que els hi fem, eh? El hem tractat com stock, mà d'obra barata, i ara cap a casa. Ja no feu cap falta. És veritat que els hi demanàvem que s'integressin, però ara ja poden tornar a sentir-se del seu país. És igual que hagin fet amics, família, o hagin construït una vida al país d'acollida. Stock, són stock. I els joves amb fills que no poden pagar la hipoteca, i les mares solteres, i els avis que pateixen assetjaments per viure amb rentes baixes… I, sobretot, el pànic i la paranoia que creen els polítics quan repeteixen sense parar, sense cap tipus de sentit de la responsabilitat, que venen mals temps.

Les crisis són positives, si es saben gestionar. Quan s'exploten les bombolles, desapareixen els qui vivien en la superfície. Cal veure la realitat com és, i afrontar-la. És Darwin. Només sobreviuran les empreses més professionals, les millors preparades, les que sempre han sapigut que els diners es fan treballant, i no per art de màgia. En definitiva, que el luxe és luxe, no un premi que s'assoleix per escalar socialment.

El govern, sigui del color que sigui, té una responsabilitat que no pot defugir per a què les persones més dèbils no s'hi sentin perjudicades.On treballaran tots els fusters, paletes, lampistes, … que fins ara ho han fet a l'empresa privada? Doncs a mi no em semblaria malament – en comptes de donar ajuts estúpids que mai arriben- que, per una vegada, es comencés a fer obra pública. Sí… per allò de que tothom té el dret de viure en un habitatge digne. Com fer-ho si no és a un preu digne?

Cal dir-li a la població que no caigui en la por. És el veritable perill. Sí, potser haurem d'estrènyer el cinturó, i deixar de somiar amb la beautiful life. Però és que dels somnis, un sempre acaba despertant-se. Per sort.

Autor: Albert
Albert

https://gironanoticies.com/noticia/8616-la-crisi.htm